

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/15/2019
Identifikačné číslo spisu: 2114011366
Dátum vydania rozhodnutia: 17.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2114011366.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného M. K. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 17. júla 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 10. februára 2015, sp. zn. 3To/147/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného M. K. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 4. novembra 2014, sp. zn. 3T/92/2014, bol obvinený M. K. uznaný za vinného v bode 1/ zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Tr. zák. a v bode 2/ z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

1/ v období odo dňa 05.12.2013 až do 02.02.2014 v meste G. na ulici X. Z. v obytnom dome č. XXXX/X v priestoroch bytu č. X nachádzajúcom sa na druhom poschodí, kde v tom čase žil v spoločnej domácnosti so svojou matkou O. K., nar. XXXX, a starou mamou W. Z., nar. XXXX, opakovane pod hrozbou násilia, fyzickej likvidácie, slovnými vulgárnymi vyhrážkami, škrténím a bitím nútil O. K. a W. Z., aby mu vydali finančné prostriedky v rôznych výškach, prvotne v sume 30 €, neskôr požadoval sumy 40,- € až 50,- €, naposledy v sume 60,- € za účelom nákupu omamných látok a pre osobnú potrebu, v prípade, keď O. K. a W. Z. mu odmietli vydať finančné prostriedky, tak ich opakovane fyzicky napádal, v dôsledku čoho O. K. a W. Z. mu z obavy o svoje zdravie a život tieto finančné prostriedky nakoniec vydali, pričom uvedeným konaním spôsobil O. K. a W. Z. len drobné zranenia, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrovanie, pričom k takémuto konaniu obvineného dochádzalo v podstate každý deň a trvalo až do 02.02.2014, kedy matka obvineného O. K. z obavy o svoj život a zdravie podala osobne trestné oznámenie na svojho syna M. K. na Odbore kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva PZ v Trnave,

2/ dňa 03.02.2014 v čase asi o 15.15 hod. v meste G. v priestoroch bytu nachádzajúceho sa na ulici X. Z. č. X prechovával igelitový sáčok, v ktorom sa nachádzal sušený rastlinný materiál - konopa s hmotnosťou 652 mg obsahujúca viac ako 20 mg účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC), ktoré je spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť ľudskú psychiku, čo zodpovedá 2 (dvom) obvykle jednorazovým dávkam drogy, ktorú si zadovážil od neznámej osoby a prechovával pre vlastnú potrebu, pričom rastlina rodu Cannabis (konopa) je zaradená v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok a účinná látka tetrahydrokanabinol (THC) je zaradená v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinený M. K. podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený M. K. odvolanie. Krajský súd v Trnave o ňom rozhodol uznesením z 10. februára 2015, sp. zn. 3To/147/2014, tak, že ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Obvinený M. K. podal prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Mateja Csenkyho dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 10. februára 2015, sp. zn. 3To/147/2014. Ako dôvody dovolania obvinený uplatnil tie podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por.

V súvislosti s uplatneným dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený tvrdil, že súdy sa nedostatočne vysporiadali s argumentáciou obhajoby, pričom neprihliadli na niektoré závažné argumenty, ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie viny a s tým súvisiaceho ukladania trestu. Napadnuté rozhodnutia súdov nemožno považovať za preskúmateľné a riadne odôvodnené, čím mu bolo odopreté právo voči nim riadne argumentovať. Právo na obhajobu obvineného malo byť zásadným spôsobom porušené tiež tým, že znalecký posudok MUDr. Dany Šedivej a MUDr. Marty Pavlíkovej nemožno považovať za dôkaz získaný zákonným spôsobom, a to vzhľadom na neskoré doručenie uznesenia o pribatí týchto znalkýň do konania jeho obhajkyňi.

Pokiaľ ide o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. namietal obvinený postup súdov pri ukladaní trestu podľa ustanovení § 41 ods. 1, ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Tr. zák., v dôsledku ktorého došlo k uloženiu trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V danom prípade mu súd nemal ukladať trest za použitia tzv. asperačnej zásady, a to predovšetkým s ohľadom na vykonané dokazovanie a stav dôkaznej núdze vo vzťahu k skutku pod bodom 1/ obžaloby. Domáhal sa aj toho, že vo vzťahu k bodu 2/ obžaloby učinil vyhlásenie o vine a do úvahy tak prichádzalo mimoriadne zníženie trestu. Poukázal tiež na to, že súd nezohľadnil existenciu viacerých poľahčujúcich okolností.

Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že vo vzťahu k skutku v bode 1/ obžaloby boli jediným priamym dôkazom výpovede svedkýň - poškodených O. K. a W. Z.. Tieto však boli zo strany súdu nesprávne vyhodnotené, nakoľko uvedené dôkazy nemohli postačovať na vyslovenie záveru o jeho vine a zároveň nemohli viesť k záveru, že by sa týmto svojim konaním dopustil trestného činu vydierania. Za daného skutkového a právneho stavu bolo na mieste oslobodiť ho spod obžaloby, prípadne zmeniť právnu kvalifikáciu skutku v bode 1/ obžaloby.

Záverom obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por. a zrušil rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3T/92/2014, zo dňa 04.11.2014, ako aj uznesenie Krajského súdu Trnava, sp. zn. 3To/147/2014, zo dňa 10.02.2015. Ďalej navrhol, aby

dovolací súd v zmysle § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Žiadal dovolací súd, aby v prípade splnenia podmienok uvedených v § 382a Tr. por. postupoval v zmysle tohto zákonného ustanovenia a rozhodol na neverejnom zasadnutí, nakoľko sa domnieval, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Tr. por.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava v tom smere, že s dôvodmi a tvrdeniami uvádzanými obvineným a jeho obhajcom sa nemožno v žiadnom prípade stotožniť. Mal za to, že sú dané dôvody na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por. nie sú splnené.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení

Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Vo všeobecnosti k dovolaciemu dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej súvislosti pritom najvyšší súd upozorňuje na skutočnosť, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako i vo vzájomných súvislostiach.

Konkrétne k dovolacím námietkam, ktoré obvinený subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., týkajúcich sa nedostatočného vysporiadania sa s argumentáciou obhajoby a neprihliadnutím na niektoré jeho závažné tvrdenia, najvyšší súd uvádza, že z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený mal v konaní pred súdom možnosť navrhnúť, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Platí to aj o znaleckom posudku MUDr. Dany Šedivej 17/2014 a MUDr. Marty Pavlíkovej 20/2014 z 22. apríla 2014, ČVS:ORP-138/1-VYS-TT-2014 Kh, keď prvá menovaná znalkyňa bola vypočutá na hlavnom pojednávaní dňa 4. novembra 2014 a obvinený aj jeho obhajkyňa jej položili viacero otázok.

K namietanému nesprávnemu doručovaniu uznesenia o pribratí znalkyň MUDr. Dany Šedivej a MUDr. Marty Pavlíkovej do konania, zastáva najvyšší súd názor, že právo obvineného na obhajobu nebolo porušené, keď uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave o pribratí vyššie uvedených znalkyň na vyšetrenie duševného stavu obvineného M. K. z 27. marca 2014, ČVS:ORP-138/1-VYS-TT-2014Kh, bolo obvinenému doručené 1. apríla 2014 a jeho obhajkyňa 7. apríla 2014. Predmetné vyšetrenie sa síce vykonalo 1. apríla 2014, ale v zmysle poučenia citovaného uznesenia bola proti nemu prípustná sťažnosť pre vecné dôvody alebo pre osobu znalca, ktorú bolo možno podať do 3 dní od oznámenia uznesenia. Sťažnosť by zároveň nemala odkladný účinok.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. teda nie je splnený.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený namietal, že znalecký posudok MUDr. Dany Šedivej a MUDr. Marty Pavlíkovej nemožno považovať za dôkaz získaný zákonným spôsobom. K tomu dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že túto námietku dovolateľ nesprávne podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Uvedená námietka by mohla napĺňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch,

keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Najvyšší súd ustálil, že na zistenie skutkového stavu v tejto veci boli súdom všetky dôkazy vykonané zákonným spôsobom a zároveň v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. náležite vyhodnotené.

Rovnako tak znalecký posudok MUDr. Dany Šedivej 17/ a MUDr. Marty Pavlíkovej 20/2014 z 22. apríla 2014, ČVS:ORP-138/1-VYS-TT-2014 Kh, bol vykonaný zákonne.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. tak nie je splnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. najvyšší súd uvádza, že trest bol obvinenému uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby a bol mu uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa za prejednávaný trestný čin uložiť.

S dovolacou námietkou spočívajúcou v tvrdení, že súd nemal v danom prípade ukladať trest za použitia tzv. asperačnej zásady, sa z dôvodu nesprávneho podradenia pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. bude najvyšší súd zaoberať nižšie v spojitosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Pokiaľ ide v tejto trestnej veci ďalej o zváženie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. k tomu dovolací súd len uvádza, že nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiadny dovolací dôvod.

Najvyšší súd sa na tomto mieste nebude zaoberať ani namietaným nezohľadnením ďalších poľahčujúcich

okolností. Nad rámec potrebného pre rozhodnutie však uvádza, že sudy postupovali za správnej aplikácie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je splnený.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť, najvyšší súd považuje ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania za zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia obvineného M. K. stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ako i akéhokoľvek iného uplatniteľného dovolacieho dôvodu, keď smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, a preto sa nimi nie je potrebné bližšie zaoberať.

To isté platí aj o namietanom nepriznaní ďalších poľahčujúcich okolností obvinenému, pretože ako už bolo aj vyššie uvedené, najvyšší súd nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Dovolací súd nezistil pochybenia zo strany súdov nižšieho stupňa ani pri ukladaní trestu obvinenému. Sudy prvého a druhého stupňa zistili u obvineného jednu priťažujúcu okolnosť a jednu poľahčujúcu okolnosť. Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol teda rovnaký. Zároveň však bolo zistené, že obžalovaný viacerými skutkami spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom. Okresný súd Trnava postupoval zákonným spôsobom, keď ukladal úhrnný trest, a to podľa tzv. asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., keď upravil trestnú sadzbu tak, že jej hornú hranicu za najprísnejší trestný čin zvýšil o jednu tretinu a následne v takto upravenej trestnej sadzbe uložil trest. Najvyšší súd v tomto smere bližšie odkazuje na odôvodnenie na str. 8 rozsudku Okresného súdu Trnava zo 4. novembra 2014, sp. zn. 3T/92/2014.

Pokiaľ ide o namietané právne posúdenie konania obvineného (skutok v bode 1/ obžaloby), tak k tomu najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou súdmi nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie M. K. bolo subsumované pod správnu skutkovú podstatu.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je splnený.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.